

[Bertel Dahlgaard.]

ges dette værditab i bladet „Ingeniøren“ til omkring 100 mill. kr. om året. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt dette er rigtigt eller ej, det må selvfølgelig være et skøn. Men det er udtryk for, at det drejer sig om meget store beløb, og at det i virkeligheden langt overstiger udgifterne til administrationen, kan der ikke være tvivl om. Hertil kommer værditabet gennem bladens tipningsreportage, udgivelse af tipsbladet og anden tipspropaganda, altsammen noget der kan synes af mindre betydning, men som sammenlagt repræsenterer millionbeløb.

Hvis man derefter vender sig til den sociale og folkelige side af sagen, møder man en række faktorer, der ikke kan måles i penge, men som er af ikke mindre håndgribelig betydning for samfundet. Man fremstillede i sin tid tipningen som en uskyldig lille gættekonkurrence, hvor 25 øres eller 50 øres indsats var det normale, og som noget, der aldrig socialt eller moralsk kunne få uheldige virkninger. Det var det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts stadige omkvæd, men virkeligheden er blevet en anden. Man kan allerede nu foretage en sandsynlighedsberegning på grundlag af spilleindkomsten på 70 mill. kr. sammenholdt med folketallet og antallet af husstande her i landet. Det er herefter åbenbart, at tusinder og atter tusinder af hjem må tippe for mange hundrede kroner om året. Dette går dybt ned i befolkningsslagene med de små indtægter, og årsagen er, at netop her er tanken om den store gevinst så lokkende. Dersom man kunne afdække de tragedier, der allerede er udspillet i disse små hjem, fordi den sidste del af ugelønnen, som ikke kan undværes, uden at der må gives afkald på noget af det nødvendige, er afgivet til køb af tipskuponer, eller unigheden om, hvorvidt man vedblivende skal aflevere ti eller tyve kroner om ugen til tipningen, så ville man ikke tage så let på det hele, som man hidtil har gjort. Det er, som tyve arbejdere fra en fabrik skriver til mig: her på fabrikken er der mange, der er kommet rigtig meget bagefter med alting, siden tipssystemet er kommet frem, og det vil blive meget værre, dersom det får lov til at fortsætte.

Jeg kender selvfølgelig argumentet heroverfor: folk må selv bestemme, om de vil spille eller ej; staten skal ikke være barne pige for folk. Nej, det er ganske rigtigt, men man glemmer, at det er staten, der tager initiativet og sætter sig i spidsen for et spillesystem, der er så raffineret i sin

opbygning og så lokkende i sine virkninger, at intet spil med så skadelige følger ville kunne opstå, hvis ikke det var selve staten, der organiserede det. Dette kan staten ikke være bekendt. Den stat, som til daglig opfordrer til genopbygning, til øget produktion og til større sparsommelighed, som opfordrer ungdommen til at stole på, at det er arbejde, dygtighed og flid, der bærer fremad, og som skal være grundlaget både for den enkelte og samfundet, den stat kan ikke samtidig drive en spillebank, hvis mål: at lokke pengene ud af folks lommer, er en hån mod de egenskaber, jeg har nævnt.

Jeg har også hørt, at det skulle være ungdomsfjendsk at advare imod tipningen. Dette argument forekommer mig ærlig talt at være en fornærmelse mod dansk ungdom. Det er allerede kendt, hvorledes en stor del af dansk sportsungdom vender sig imod tipssystemet endog i en sådan grad, at en af landets største sportsforeninger, De danske Gymnastikforeninger, har sagt nej tak til statens indbydelse til at deltage i tipselskabet, og vi ved, at de danske ungdomsforeninger stillede sig på samme linie.

Må jeg her indskyde den bemærkning, at jeg i dag i bladene ser, at en diskussion om tipningen mellem idrætsforeningerne, der var forberedt af statsradiofonien, er aflyst med den motivering, at formanden for en af de store idrætsorganisationer har nægtet at deltage i den. Nu skulle man tro, at det måtte blive en sag, der alene angik den pågældende mand, men det er motiveringen for, at andre idrætsfolk ikke kan komme til i radioen at diskutere dette problem. Jeg vil meget nødig tro, at statsradiofonien føler sig som anneks af en enkelt af idrætsforeningerne, og det må i hvert tilfælde være en af de opgaver, som et eventuelt kommende udvalg sætter sig: at få oplyst de virkelige motiver til, at statsradiofonien opgiver diskussionen og derigennem hindrer, at andre idrætsfolk kan drøfte det spørgsmål, som man hævder i så høj grad angår selve idrætten.

Men jeg vil føje til med henblik på det, jeg sagde før, at hvis man i dag så dansk ungdom opmarcheret i to lejre, de, der ser tipningen som en nødvendighed for sporten og idrætten, og de, der mener, at tipningen forsimples idrætten og drager den nedad, da ville det store flertal ikke være i tvivl om, hvis idealer det var statens pligt at støtte og fremme.

Jeg har også set, at man i forsvaret for tipssystemet tyr så langt ned i argumenter-